

Έχω κάποια περιουσιακή διαφωνία με κάποιον και βασίζω το δικίο μου σε συγκεκριμένα στοιχεία. Τελικά, καταφέρνω να φέρω εις πέρας τη διαφωνία και να διευθετήσω το ζήτημά μου με εξωδικαστικό τρόπο (δηλαδή, με συμφωνία). Είμαι άραγε ένοχος κάποιου εγκλήματος, επειδή διεκδίκησα αυτά που είχα κάθε λόγο να θεωρώ ότι μου ανήκουν και πέτυχα τελικά τη διευθέτησή τους;

Κι όμως, αυτό ακριβώς είναι το αδίκημα για το οποίο κατηγορείται αυτή τη στιγμή ο ηγούμενος Εφραίμ! Επειδή διεκδίκησε και, έως το ξέσπασμα του «σκανδάλου» του Βατοπαιδίου, είχε επιτύχει, αυτά που είχε κάθε λόγο να θεωρεί ότι του ανήκουν!

Και ποιο ισχυρότερο στοιχείο – πέρα βέβαια από τα σκοπίμως και παραπλανητικώς λοιδορούμενα και απαξιούμενα χρυσόβουλα – από την ίδια τη νομοθετικώς εκπεφρασμένη βούληση του ίδιου του ελληνικού κράτους, όπως αυτή εκφράστηκε με το νομοθετικό διάταγμα της 8/10-4-1924; Αντιγράφων από το άρθρο 1:

«Εξουσιοδοτείται ο Υπουργός της Γεωργίας να υπογράψη τας ακόλουθους δύο συμβάσεις α) [...] β) Μετά της εν Αγίω Όρει Ιεράς Μονής του Βατοπεδίου σύμβασιν [...] παραιτήσεως εκ μέρους του Δημοσίου πάσης αξιώσεως επί της εν Πορτολάγω της Ξάνθης λίμνης Μπουρού μετά των ιχθυοτροφείων αυτής των παρά τη νησίδα και τα στόμια της λίμνης κειμένων (Δαλλιάνη, Καραψέ, Τασουνατζικ κλπ.), με τα ανέκαθεν γνωστά τούτων όρια αποδιδομένων τη αποκλειστική κατοχή της ειρημένης Ιεράς Μονής και μεταβιβαζομένων εις αυτήν όλων των υπό του Δημοσίου ασκουμένων δικαιωμάτων [...]».

Είναι άραγε ένοχος ηθικής αυτουργίας απιστίας κατά του ελληνικού Δημοσίου ο ηγούμενος Εφραίμ, όταν έχει στα χέρια του με τόσο ξεκάθαρο τρόπο την εκπεφρασμένη βούληση του ελληνικού κράτους να αναγνωρίσει πλήρως τα δικαιώματα της Μονής επί της λίμνης;

Βέβαια, οι καλοθελητές που έστησαν το δήθεν σκάνδαλο του Βατοπαιδίου και οι τυφλωμένοι από μίσος απανταχού αντικληρικαλιστές που, σε αντίστοιχες περιπτώσεις διώξεων κατά ιδεολογικών τους συντρόφων έχουν έτοιμα τα επιχειρήματα περί τεκμηρίου αθωότητας και άλλων συναφών, θα προβάλλουν πλήθος ερμηνειών και παρερμηνειών του παραπάνω ή άλλων στοιχείων, προκειμένου να καταδείξουν ότι η Μονή δεν είχε, κατά την άποψή τους, δικαιώματα κυριότητας επί της Βιστωνίδας. Ελάχιστη σημασία έχουν όλα αυτά για το ζήτημα της προφυλακίσεως του Ηγουμένου Εφραίμ. Σημασία έχει ότι δεν είναι κατά καμία δικαϊκή λογική δυνατόν να διώκεται κάποιος, επειδή διεκδίκησε αυτά που είχε κάθε θεμιτό λόγο να θεωρεί ότι δικαιούνταν να διεκδικήσει!

Με τη λογική της διώξεως κατά του Ηγούμενου, δεν πρέπει ποτέ κανείς να διεκδικήσει από το Δημόσιο όσα έχει βάσιμους λόγους να θεωρεί ότι δικαιούται, για να μην κινδυνεύσει όχι μόνον να κατηγορηθεί για ηθική αυτουργία σε απιστία κατά του Δημοσίου, αλλά να προφυλακιστεί κιάλας, χωρίς να έχει περάσει καν από δίκη!

Δεν μπορώ εδώ να μην θυμηθώ ότι, από μια από τις πρώτες υποδείξεις που δέχθηκα ως ασκούμενος δικηγόρος, ήταν το να αποφεύγω την ποινικοποίηση των καθαρά αστικών υποθέσεων, όπως κατεξοχήν αστικό είναι το ζήτημα της κυριότητας επί της λίμνης Βιστωνίδας: Πρόκειται για δικηγορική συνήθεια που δικαιολογημένα εξοργίζει εισαγγελείς και δικαστές. Και ενώ πρόκειται για «καραμπινάτη», κατά το κοινώς λεγόμενο, ποινικοποίηση μιας καθαρώς αστικής υπόθεσης (ακόμη και εάν υποθέσουμε ότι έχει εντέλει άδικο η Μονή Βατοπαιδίου στο ζήτημα της κυριότητας επί της λίμνης Βιστωνίδας), αντί να εξοργισθούν οι εισαγγελείς με την εκ του μη όντος ποινικοποίηση του καθαρά αστικού αυτού θέματος (ας αφήσουμε δε κατά μέρος το αδίκημα της απάτης επί δικαστηρίω που διαπράχθηκε πολλαπλώς στην προκειμένη υπόθεση με στοχευμένη διαστρέβλωση των πραγματικών της περιστατικών σε προφανείς προσπάθειες επηρεασμού τόσο της κοινής γνώμης, όσο και της δικαιοσύνης), βλέπουμε τον Πρόεδρο της Ένωσης Εισαγγελέων Π. Μπρακουμάτσο να επαίρεται διότι

« το δικαϊκό μας σύστημα αποτελεί οργανικό μέρος του δυτικοευρωπαϊκού δικαϊκού συστήματος, όπως αυτό διαμορφώθηκε με βάση τις αρχές του Διαφωτισμού και της Γαλλικής επανάστασης. Συστατικά στοιχεία αυτών είναι: α) Η εγγύηση των δικαιωμάτων του ανθρώπου ανεξαρτήτως χρώματος, θρησκείας και κοινωνικής ιδιότητας και β) η διάκριση των εξουσιών»

και να αποκρούει «σχετικές δηλώσεις εξωχωρίων φορέων και προσώπων του εξωτερικού περί χειραγώγησης της υπόθεσης» που «επιστρέφονται τουλάχιστον ως άστοχες και με την παρατήρηση ότι οι απόψεις τους αυτές έχουν υπόψη τους αλλά δικαϊκά συστήματα, που δεν έχουν αυτά τα γνωρίσματα και συνιστούν ανεπίτρεπτη επέμβαση στον τρόπο με τον οποίο απονέμεται η Δικαιοσύνη στη χώρα μας».

Σοβαρά; Έχουν υπόψη τους «άλλα δικαϊκά συστήματα» οι παρατηρήσεις περί χειραγώγησης της υπόθεσης; Μάλλον ο κύριος Μπρακουμάτσος έχει υπόψη του «άλλα δικαϊκά συστήματα» που όντως βασιζονται «στις αρχές του Διαφωτισμού και της Γαλλικής Επανάστασης». Γιατί σίγουρα δεν είναι ένα τέτοιο σύστημα το ελληνικό!

Τι να πρωτοαναφέρουμε; Τα πράσινα και γαλάζια χαρτάκια με τα οποία γίνονται μεταθέσεις δικαστών και εισαγγελέων από την όχι σπάνια με κομματικά κριτήρια διορισμένη ηγεσία της Δικαιοσύνης; Τον ασφυκτικό και κατά παράβαση κάθε έννοιας προσωπικής και λειτουργικής ανεξαρτησίας (όπως και του άρθρου 19 παρ. 3 ν. 1756/1988) έλεγχο που ενίοτε κατά παραγγελία της πολιτικής εξουσίας ασκείται από τα ανώτατα Δικαστήρια στις αποφάσεις Πρωτοδικείων και Εφετείων; Τα παραδικαστικά κυκλώματα που, παρά την εξάρθρωση ορισμένων από αυτά το 2005-6, ακόμη δρουν ανενόχλητα και για τα οποία οι παροικούντες την Ιερουσαλήμ της δικαιοσύνης μαθαίνουμε διάφορα περίεργα; Τα κρούσματα τρομοκράτησης της δικαιοσύνης από την πολιτική εξουσία, όπως συνέβη προσφάτως στο ζήτημα των προσωρινών διαταγών σε υποθέσεις σχετικές με το Τέλος Ηλεκτροδοτούμενων Ακινήτων; Το κουκούλωμα «καραμπινάτων» οικονομικών σκανδάλων που συνεχώς διαπράττουν οι διεφθαρμένες νεοελληνικές ελίτ; Την ιδιότυπη δικαστική ασυλία των κάθε είδους εκπροσώπων της νεοελληνικής ολιγαρχίας;

Αν δεν το έχει ήδη αντιληφθεί ο κ. Μπρακουμάτσος από την πολυετή πείρα του ως εισαγγελέας, ας του το πούμε εμείς: Η όποια δικαιοσύνη απονέμεται στο νεοελληνικό σήμερα, απονέμεται όχι χάρη στη θεσμική διασφάλιση της ανεξαρτησίας της, αλλά αποκλειστικά και μόνο χάρη στο ατομικό φιλότιμο όποιου Έλληνα δικαστή και εισαγγελέα διαθέτει τέτοιο.

Με μια τέτοια εξωθεσμική βάση λειτουργίας της ελληνικής δικαιοσύνης, ο κ. Μπρακουμάτσος δεν δικαιούται να είναι ιδιαίτερα υπερήφανος, όχι έναντι Ρώσων, αλλά ούτε έναντι εκπροσώπων οποιασδήποτε τριτοκοσμικής αφρικανικής ή ασιατικής χώρας.

Πόσο μάλλον όταν η παρέμβασή του αναφέρεται σε μια άνευ προηγουμένου απόφαση, η οποία αποτελεί πραγματικό όνειδος, πραγματική ντροπή για την ελληνική Δικαιοσύνη!

Διότι, σε αντίθεση με τα λεγόμενα του κυρίου Μπρακουμάτσου περί δήθεν εγγύησης των δικαιωμάτων του ανθρώπου ανεξαρτήτως θρησκείας, μπορούμε δυστυχώς να είμαστε αρκετά βέβαιοι για το συμπέρασμα ότι, εάν δεν είχε την εκκλησιαστική ιδιότητά του, ο ηγούμενος Εφραίμ, αντιμετωπίζοντας την γελοία κατηγορία ότι διεκδίκησε όσα είχε κάθε θεμιτό λόγο να θεωρεί ότι δικαιούται το νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου που διοικεί, θα ήταν ελεύθερος να εορτάσει στις 7 Ιανουαρίου 2012 τα Χριστούγεννα στο Άγιον Όρος και όχι στη φυλακή...

Γεώργιος Ι. Μάτσος Δ.Ν., Δικηγόρος

<http://www.antibaro.gr/node/3605>